

Иван Вазов
Стихотворение

По случай на патриотическото дело на гр. Пловдив,
което той извърши на 23 септември 1884,
та спаси честта на българската народност.

Град на кипежите и страстите народни,
град на възторги луди и на смисъл здрава,
отклик на всички позиви свободни,
възпявам те, покланям ти се и те слава.

Видях те пак. Видях аз оня живий пламък
на твойте чада, дето грял в гърдите,
и туй сърце, втвърдяло като камък,
разнежи се, проля сълзи честити!

Гори ти, искро благородна! Ставай
днес вик, а утре лампа сяйна,
а други ден – вулкан и с него осветлявай
духовний мир на нашта родина безкрайна!

Защо да се ярим и да роптайме ние?
Народът помни мъките, заветът ни отцовски,
той няма да умре, че всяко сърце бие
с кръвта на Левски, с духът на Раковски.

Кога за светлата борба часът настане,
кога за жертвите високи дойде време
(защото бог във свойто състрадание
турил ни е задача, за да не умреме);

кога съвсем съзрей поривът благородний
за славен подвиг и съдбини нови

и нужен стане само някой глас свободний
да викне: долу граници, балкани и окови!

Ти пак ще бъдеш пръв! От тия стръмни
хълми (дано по-скоро часът стигне),
о, граде, твоят глас най-силно пак ще гръмне
и твоёто знаме най-високо ще се вдигне!

И тоя глас и знаме ще разбудат екът
в най-тъмните, далечните граници
и теб, о, граде мой, ще ти притури векът
страница славна йощ при славните страници.

Напредвай, граде на борби – конвулзии кипящи,
огнище на лучи и на надежди мътни,
в шумът на твоёто бурно настояще
гласът на бъдаще велико тътне!

Пловдив, 24 септември 1884

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9720>]